

Jeg mener også, at det er fejlslået set ud fra den optik, at det ikke kan passe, at vi skal leve i et samfund, hvor psykiatriske patienter skal have en speciel retstilstand eller en retsstilling, som ikke er ligeværdig med andre borgere i det her samfund.

Jeg har præciseret det i en kort bemærkning. Man siger jo, at folk kan blive udsat for tvungen opfølgning, hvis de er til fare for sig selv eller andre, men sat på spidsen så er det jo spørgsmålet om, at hvis en borger har en somatisk lidelse, som vedkommende i værste tilfælde kan dø af, og nægter at modtage den behandling, som bliver ordineret eller foreslået af behandlerværden, skal vedkommende så også blive hentet af politiet og blive tvunget til at tage sin diabetesmedicin? Kan man blive tvunget på rygestopkurser, fordi man laver passiv rygning omkring sig og dermed er til skade for sine omgivelser?

Jeg tror, at de fleste i det her Folketing og de fleste borgere i samfundet vil betakke sig for sådan en udvikling, og derfor mener jeg altså også, at det er absurd, at vi ønsker at pådrage psykiatriske patienter noget sådan.

Jeg vil også sige, som det har været sagt, og derfor vil jeg ikke bruge meget tid på det, at det altså ikke er særlig evidensbaseret. Det vil sige, at der i forskningsresultaterne er rejst stor tvivl om, at tvungen opfølgning rent faktisk vil være fordelagtig. Og vi kan se, at eksperterne på området – det være sig Dansk Psykiatrisk Selskab, der udtaler sig meget kraftigt imod det, eller de pårørendes organisationer, som har udtalt sig kraftigt imod det – og ikke mindst, og det lægger jeg særlig vægt på, brugerne selv udtaler sig meget kraftigt imod det og advarer mod den her deroute.

Kl. 15.50

Jeg synes også, og jeg læser det i høringssvarene, at der er en problematisering i forhold til, om det her bare er en sparerunde. For der er jo ingen tvivl om, at hvis man skal sætte to betjente til at hente en psykiatrisk patient og køre vedkommende på hospitalet, så er det noget billigere end at ansætte en række personer, som er til rådighed for en sindslidende døgnet rundt, ansætte psykiatere og psykologer, som kan give terapi i udvidet form, og måske begynde at eksperimenterer med alternative behandlingsmetoder.

Derfor mener jeg i høj grad, at når det i nogle af høringssvarene problematiseres, at det her kunne være en slet skjult sparerunde, er der noget om det. Og jeg synes, at det er meget uheldigt,

hvis det er det, der bl.a. ligger til grund for sådan et forslag.

I bund og grund er jeg af den overbevisning, at ambulant tvang eller tvungen opfølgning på ingen måde er et særlig gennemtænkt forslag.

Der er en enkelt ting, som jeg er nødt til at spørge ministeren om, og som jeg i høj grad også vil have, at vi skal drøfte i udvalgsarbejdet. Det er spørgsmålet omkring § 3, altså at man gennemfører lignende foranstaltninger for børn under 18 år – ikke tvungen opfølgning, men foranstaltninger, der er til rådighed i den psykiatrilov, vi behandler – uden at voksne med forældremyndigheden er inddraget på forhånd.

Det bekymrer mig meget, og vi ser også af høringssvarene, at der er nogle, der sætter spørgsmålstegn ved, om det rent faktisk er en krænkelse af børnekonventionen, så det synes jeg i høj grad at vi skal have klargjort under udvalgsarbejdet. Vi kan selvfølgelig ikke bryde en børnekonvention, men jeg synes i høj grad også, at det er et etisk spørgsmål, om vi skal lave nogen former for tvangsbehandlinger over for børn under 18 år, uden at de, der har forældremyndigheden, er inddraget.

Så vil jeg bare slutte af med at sige, at i stedet for at man indfører ambulant tvang, eller at tvang i det hele taget bliver brugt, så synes jeg, at vi skal lægge vægt på, at folk skal være medinddraget i deres behandling. Jeg synes i høj grad, at det vil være passende, når vi reviderer psykiatriloven, hvis det var muligt for den enkelte bruger, inden vedkommende gik ind i en psykotisk tilstand – det vil sige i situationer, hvor vedkommende er habil – at skrive et dokument, hvori man frabeder sig diverse behandlingsmetoder.

Det kunne være et enkelt medicinsk præparat; det kunne være et spørgsmål om, at man ikke ønskede at blive udsat for elektrochok eller andet; at der simpelt hen var behandlinger, som man i habil tilstand fraskrev sig, som man ikke ønskede at blive udsat for.

Det synes jeg jo så, at vi ville være nødt til at respektere. Jeg synes, at det ville klæde et lovforslag at give brugerne af det psykiatriske system en sådan mulighed for selv at sætte dagsordenen for deres behandling og for, hvad de i høj grad ikke ønskede at blive udsat for.

Jeg synes også i høj grad, at det skulle være muligt for en psykiatrisk person i en habil tilstand at indskrive en bisidder i et dokument. Det vil sige en person, som de har tillid til – det kunne være en mor, en søster, en bror, en god